

03
2020

slovo
PRAVDY

Číslo: 03 2020

Ročník: XIX

Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

Jeho neporušiteľná bezúhonnosť [6]

4

SEDEM ZBOROV

6

Evanjelium v 1. Mojžišovej:

PRVÉ VYTRHNUTIE

8

Evanjelium v knihe Zjavenia:

POSLEDNÉ MESTO

10

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK [3]

Kristus podľa Izaiáša 49

12

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI [3]

Job – Utrpenie v neistote

14

BIBLICKÝ LIEK NA OBAVY

16

OTÁZKY MLADÝCH

18

POSVÄTENIE [1]

21

KEĎ SI SLOVÁ ODPORUJÚ

24

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVŇUJÚ [3]

Boh je nemenný

27

PÁN PROSÍ ZA SVOJICH

30

POVZBUDENIE PRE KREŠŤANOV V

MENIACOM SA SVETE

32

DOBRE ZVESTI Z NEBA

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[20]

Jeho neporušiteľná bezúhonnosť [6]

David McAllister, Donegal, Írsko

V predchádzajúcich častiach sme uvažovali o bezúhonnosti nášho Pána Ježiša Krista; nielenže nevykonal žiadny hriech, ale ani nemohol hrešiť. Existujú však aj takí ľudia, ktorí tvrdia, že mohol vykonať hriech (hoci súhlasia s tým, že to v skutočnosti neurobil).

V tomto zmysle sa odvolávajú na pokúšanie Pána Ježiša, ktorým prešiel na zemi. Pokúšanie na púšti nie je jediným príkladom, kedy sa ho satan pokúšal odvrátiť od konania Božej vôle (pozri Mat. 16:21–23), ale pre účely tohto uvažovania bude postačovať, ak do neho zahrnieme iba pokúšanie na púšti. A keď budeme neskôr hovoriť o „Jeho pokúšaní“, budeme mať na mysli iba túto udalosť.

Tí, ktorí popierajú Jeho bezchybnosť, zdôrazňujú dva hlavné argumenty. Ak teda nemohol hrešiť, potom v prvom rade nemohlo byť takéto pokúšanie pravé, a v druhom rade by Jeho pokúšanie pre nás nemalo takmer nijaký význam. Uvažujme teraz o tom prvom.

Ak bol dokonale bezúhonný, znamená to, že jeho pokúšanie je iba predstierané; je udalosťou, ktorá iba vyzerá ako skutočná, aj keď to tak v skutočnosti nebolo? Uvažujme o tom z pohľadu troch osobností, ktoré v nej mali svoje miesto:

Satan

Bez ohľadu na to, ktoré evanjelium čítame (Matúša 4 alebo Lukáša 4), zo satanových slov a činov je zrejmé, že veril, že môže priviesť Pána Ježiša k hriechu, a preto sa o to všemožne snažil. Ďalej čítame: „A keď dokončil diabol všetko pokúšanie, odišiel od neho - do času“ (Luk. 4:13). To naznačuje, že aj keď zlyhal so svojimi návrhmi, nevzdal sa a čakal na svoj čas, vyčkával na ďalšiu príležitosť. Pokiaľ ide o zámery tohto nepriateľa, jeho pokušenia boli úplne reálne.

Boh

Tieto pokušenia boli súčasťou Božieho zámeru s Jeho Synom. Napríklad čítame, že „Vtedy bol Ježiš zavedený hore na púšť od Ducha, aby

bol pokúšaný od diabla“ (Mat. 4:1). Je samozrejmé, že Boží zámer sa veľmi líšil od satanovho. Boh sa nikdy nikoho nepokúša priviesť k hriechu, pretože „... Boha nemožno pokúšať na zlé, a tiež ani sám nepokúša nikoho“ (Jakub 1:13), ani neskúšal svojho Syna, či by hrešil. Nie! Pokiaľ ide o Boha, cieľom tohto pokúšania nebolo zistiť, či môže Pán Ježiš hrešiť, ale dokázať, že nemôže.

CIEĽOM TOHTO POKÚŠANIA NEBOLO ZISTIŤ, ČI MÔŽE PÁN JEŽIŠ HREŠIŤ, ALE DOKÁZAŤ, ŽE NEMÔŽE.

Medzi riadkami je však možné čítať námietku, ktorá znie: „Ak teda nemohol hrešiť, toto pokúšanie nemalo zmysel. Takáto skúška by mala zmysel iba v prípade, ak by existovala možnosť, že v nej zlyhá.“

Nie je však správne tvrdiť, že skúška môže byť platná iba v prípade, ak existuje možnosť zlyhať v nej. Ilustráciou môže byť zlatník so vzorkou drahého kovu, o ktorom vie, že je pravý. Aby ostatných o tejto skutočnosti presvedčil, vykoná na nej testy, ktoré potvrdia jej skutočné zloženie. V tomto prípade by sa iba ťažko mohlo stať, že niekto odmietne závery testov a ich presvedčivé výsledky iba z dôvodu, že osoba, ktorá ich vykonala, už poznala presné zloženie tohto kovu.

Cieľom tohto pokúšania teda bolo rovnako preukázať pravý charakter Pána Ježiša Krista. Skutočnosť, že existoval iba jeden možný výsledok,

ktorý už Boh vopred poznal, nijako nespochybňuje samotnú skúšku.

Pán Ježiš Kristus

Ako vnímal túto skúsenosť samotný Pán Ježiš? Spôsobila skutočnosť, že nemohol podľahnúť, taký stav, že by sa tieto pokúšenia stali pre neho neskutočnými - alebo aspoň ľahšími?

Tu sa pohybujeme na svätej pôde. Takže s veľkou opatrnosťou a úctou uvedieme niekoľko vecí, ktoré dokážu, že jeho bezchybnosť, okrem toho, že uľahčila tento zážitok, urobila pokúšenia ťažšími, ako by boli pre takých hriešnikov, ako sme my.

Mnohým z nás v čase, keď sme ešte boli vo svojich hriechoch, pokúšenia nespôsobovali žiadne veľké starosti. Teraz, keď sme spasení, je to oveľa bolestivejší zážitok. Uvediem jednoduchý príklad. Veľa neveriacich si ani nepomyslí na to, že by pokúšením mohlo byť používanie hrubých slov; akonáhle sú však spasení, takéto pokúšenie im pôsobí hlboké znepokojenie. Je to preto, že sa stali Božími deťmi, prijali Duchu Svätého a Jeho túžbou, spôsobenou samotným Bohom, je žiť svätý život. Pokúšenie je tak pre takéhoto človeka oveľa bolestivejšie, ako tomu bolo predtým.

Ak je pokúšenie pre nás, spasených hriešnikov niečo nechutné, ako neporovnateľne horším muselo byť pre nášho požehnaného Pána, ktorý je vo Svojej podstate svätý. Musel zažiť príchod Svojho úhlavného nepriateľa, ktorý sa Ho snažil nalákať na to, čo je Mu úplne odporným. Pre Neho to muselo byť nevýslovne odpudzujúce a neznesie ani to najmenšie porovnanie s tým, ako to

mohol vnímať ktorýkoľvek iný človek, hoci by bol akýkoľvek svätý.

Ak sa na to pozrieme z iného uhla, tak človek, ktorý rýchlo podľahne pokušeniu, tým pokušením veľmi netrpí (samozrejme, že bude musieť niesť dôsledky z toho, že sa mu poddal, ale to je iná vec). Osoba, ktorá odoláva útokom nepriateľa, trpí v pokušení viac ako tá, ktorá ľahko podľahne. V Pánovi Ježišovi a iba v ňom samotnom je to možné vidieť v plnosti. On je dokonalý a jediný človek, ktorý niesol celú váhu pokušenia. Na rozdiel

od nás sa z toho nedostal a nemohol dostať poddaním sa. Naplno vytrpel celú ťarchu pokušenia.

V skutočnosti platí pravý opak tvrdenia, že Jeho pokušenia neboli skutočné. Jeho bezchybnosť ani zďaleka nespôsobila, že by sa Jeho pokušenia stali neskutočnými. Práve naopak, pre Neho bola ich ťažoba oveľa väčšia ako čokoľvek, čo sme my kedy poznali.

Takže bez ohľadu na to, z akého hľadiska sa na pokušenia nášho Pána pozeráme, vždy boli veľmi reálne.

SEDEM ZBOROV

[3] Smyrna

Clark Logan

Smyrna je jediným zo siedmich vymenovaných miest, ktoré sa zachovalo do súčasnej doby. Je to tretie najväčšie mesto v Turecku. Dnes je známe ako Izmir, obľúbený prímorský cieľ turistov vyhládávajúcich slnečné podnebie a mierne zimy. Má nádhernú polohu, je obklopené horami a leží pri ňom bezpečný prístav s výhľadom na veľkú zátoku. Niekedy sa označuje ako „perla Egejského mora“. Jeho búrlivá história je plná útokov a dobýjania mnohými a rôznymi národmi vrátane Grékov, Lýdov, Rimanov, Arabov, križiakov

a Mongolov. Na začiatku dvadsiateho storočia oslobodil toto mesto Kemal Atatürk a následne z neho vystaľoval grécke a arménske obyvateľstvo. Od roku 1922 zostal Izmir pod správou Turecka.

Kristova autorita

Pán Ježiš sa predstavil slovami: „Toto hovorí ten prvý a posledný, ktorý bol mŕtvy a ožil“ (Zjav. 2:8). Tieto slová mali poskytnúť útechu trpiacim svätým v Smyrne, ktorých životy sa zdali byť ohrozené a krehké, vystavené neustálej hrozbe prenasledovania

a mučeníctva. Ich ťažké skúšky boli dôsledkom ich vernosti voči Kristovi, ale On bol ten zvrchovaný vládca, ktorý bol rovnako, ako oni na zemi a prešiel tým istým. Trpel vydaný do rúk zlých ľudí, ktorí sa sprisahali proti nemu a nakoniec ho pribili na kríž. Tam na Golgote sa ochotne vzdal svojho života, a napriek tomu smrť nebola Jeho koncom! Na tretí deň, napriek všetkým prijatým preventívnym opatreniam, ktoré mali zabrániť Jeho vzkrieseniu – kameň, pečať a vojaci – zvíťazil nad smrťou a vstal z mŕtvych. Ako večne živý sa stal základom ich viery.

Hodnotenie od Krista

V tomto liste je viditeľné, že nedošlo na kritické slová. To neznamená, že tento zbor nemal žiadne chyby, ale v tej konkrétnej dobe potreboval predovšetkým povzbudenie a odvahu vytrvať. Názov Smyrna pochádza z myrhy, horkej látky, ktorá pri drvení alebo vystavení vyššej teplote, uvoľňuje sladkú vôňu. Taký bol aj život ťažko skúšaných kresťanov; ich trpké utrpenie prinieslo kresťanskú vôňu.

Historické záznamy hovoria o desiatiach veľkých vlnách prenasledovania pod vedením rôznych rímskych cisárov v období ranej Cirkvi a pokračujúcich skúškach v nasledujúcich storočiach. Počas všetkých prenasledovaní však Pán Ježiš nikdy nespustil oko zo Svojho ľudu. Vedel o každom trápení, ktoré ich postihlo, a to nielen vo všeobecnom zmysle, ale aj o konkrétnych podrobnostiach života každého veriaceho, vrátane každodenných utrpení pre Krista - pohŕdaní a výsmechu, diskriminácii, strate

zamestnania, chudobe, hladovaní, obťažovaní, fyzickom týraní, väzení a ešte oveľa viac. Vie a rozumie, keď sa Jeho deti cítia sklúčené utrpením a čudujú sa samy v sebe: „Skončí to niekedy? Záleží na nás niekomu? Podarí sa nám vytrvať?“

Ján im tiež pripomínal, že veci nemusia vždy byť takými, akými sa zdajú na prvý pohľad. Aj keď sa veriaci v Smyrne ostatným ľuďom javili ako chudobní, predsa mali veľké duchovné bohatstvo, ktoré im nikdy nebolo možné odobrať. Aj keď ich hlasní a krutí odporcovia o sebe tvrdili, že sú skutočnými Božími nasledovníkmi, v skutočnosti ich viedol samotný satan.

Kristova výzva

Pán Ježiš im adresoval priamu výzvu, aby nabrali odvahu a nebáli sa. Takéto slová často prichádzali od Boha nebies k Jeho deťom tu na zemi v asoch veľkej núdze. Nikdy ich pritom nepoužíva bez dostatočne dobrého dôvodu. Preto, ak nás nabáda, aby sme sa nebáli, je to za tým cieľom, lebo vie, že existuje nebezpečenstvo, žeby sme mohli podľahnúť tomuto tlaku okolností. Strach nás môže premôcť a paralyzovať. Môže v nás spôsobiť paniku, a tiež aj snahu o útek a ukrytie sa. Strach tiež spôsobuje, že sa niektorí veriaci uchýlia ku kompromisom a zaprú Pána Ježiša.

Pán Ježiš povedal svojim učeníkom: „Neboj sa, malé stádečko! Lebo sa zalúbilo vášmu Otcovi dať vám kráľovstvo!“ (Luk. 12:32). Kristus povedal tieto slová v čase, keď sa pripravoval opustiť svoju malú skupinu nasledovníkov. Varoval ich pred budúcimi ťažkosťami a skúškami,

ale potom ich vyzval, aby dôverovali Bohu a naďalej žili nesebecky aj v Jeho neprítomnosti. Dúfal, že po svojom návrate ich nájde čakať a pracovať ako verných správcov svojho Pána.

Preto varoval aj veriacich v Smyrne, že niektorých z nich uvrhnú do väzenia ich nepriatelia. To by bolo dielo samotného diabla. Dôvod, prečo sa tu objavuje zmienka o čase „desiatich dňoch“ utrpenia, je možné vidieť v tom, že ide o ohraničené obdobie a jeho koniec je v dohľade. Boh nikdy neopustí Svoje deti vo väzení – je tam s nimi. Stačí sa opýtať Jozefa, Daniela, Jeremiáša, Petra, Pavla alebo Sílasa!

Tým, ktorých život sa skončí mučeníckou smrťou, Pán slúbil zvláštnu odmenu, „korunu života“. Tých, ktorí v tejto skúške obstoja, navyše ubezpečili, že sa ich „druhá smrť“ nedotkne. Druhou smrťou je večný trest čakajúci na neveriaceho (Zjav. 20:14). Tí, ktorí sa narodili iba raz, zomrú dvakrát. Tí, ktorí sa narodili dvakrát, čo znamená, že sa znovu narodili z viery v Krista, zomrú iba raz. Je dokonca možné aj to, že nezomrú vôbec, ak budú nažive v čase, keď sa Pán vráti po svoju Cirkev. Na rozdiel od zvyšku ľudstva sa Pán Ježiš Kristus narodil raz, ale nie je potrebné, aby sa narodil znova. Zomrel iba raz a už nikdy viac nezomrie!

Aplikácia do dnešných dní

Od počiatku Cirkvi bolo kresťanstvo bojom na život a na smrť. Diabol sa neustále staval proti Božiemu dielu. Vo svojom úsilí o potlačenie a vykorenenie Božieho ľudu vyvolal násilný útlak, výsledkom však paradoxne bolo, že prenasledovanie očistilo, posilnilo

a povzbudilo Cirkev. „Krv mučeníkov je semenom Cirkvi,“ napísal Tertulián v roku 197 n. l. A znova pripomínáme, že Kristova moc môže úplne zmeniť život: Saul z Tarzu, arci-prenasledovateľ ranej Cirkvi, sa stal apoštolom Pavlom, najväčším misionárom, akého tento svet kedy videl.

Je zrejmé, že útoky na Božie dielo neprestávajú a na každom svetovom kontinente trpia kresťania pre svoju vieru. V tomto ohľade sa nič nezmenilo. Aj v západnom svete rastie tlak a podkopáva sa sloboda učenia a činenia biblických právd. Možno to nebude trvať dlho, a slová „nebojte sa“ budú nadobúdať zvláštny význam pre čoraz väčšiu časť Pánovho ľudu.

► *Pokračovanie nabadúce*

Evanjelium v 1. Mojžišovej: Prvé vytrhnutie

Bruce Cottrill

Neobvyklé vytrhnutie, alebo vytrhnutie ľudí zo zeme do neba, je možné vidieť v Starom zákone (1. Moj. 5:24), aj v Novom zákone (1. Kor. 15:23, 51–52; 1. Tes. 4:13–17). Zatiaľ čo prvá udalosť sa týka iba jedného živého človeka, uvedené časti Nového zákona zahŕňajú každého veriaceho v Ježiša Krista, či už mŕtveho alebo živého.

V 3. kapitole 1. knihy Mojžišovej vidíme, ako hriech vstupuje do sveta prostredníctvom jedného človeka (Rim. 5:12,19–20) a aj to, že za tým všetkým bol zvodca, satan. Následná

Adamova neposlušnosť voči Bohu spôsobila smrť celému ľudskému rodu. Ako však bude neskôr možné vidieť, niektorí jednotlivci nikdy nezomrú.

Predchodcovia Enocha

Medzi Adamom a Enochom je iba sedem generácií, a všetky žili v časovom rozmedzí približne 618 rokov. V čase Enochovho príchodu žili ešte všetci jeho šiesti predchodcovia, a teda každý z nich žil dlhšie ako Mahalalél – 895 rokov (1. Moj. 5:1–20).

Enochova výsada

Enoch tak mohol byť dokonale oboznámený so všetkými udalosťami, ktoré sa odohrali od stvorenia človeka, prostredníctvom kontaktu a ústnej komunikácie s každým z týchto ľudí. Ako človek upadol do hriechu, ako prišiel trest i Božie zaslúbenie, že pošle človeka, ktorý zvíťazí nad Satanom, ako bude horiaci meč brániť vstupu do rajskej záhrady, ale i Kainovo tvrdohlavé odmietnutie Božej cesty a zabitie Ábela, Kainov následný odchod z Božej prítomnosti na východ – to všetko zanechalo v Enochovi nezmazateľné dojmy. Taktiež pohľad na Božie divy na nebesiach i na zemi a poznanie Boha od malička (Rim. 1:19) mu bolo svedectvom o realite a vznešenosti jeho Stvoriteľa. Duch Boží (1. Moj. 6:3) mu umožnil poznať radosť z obecnstva, poslušnosti a neprestajného chodenia s Bohom v relatívne mladom veku. A bolo to chodenie po zemi, ktoré trvalo najmenej 300 rokov.

Enochova cesta

Toto každodenné chodenie s Bohom sa konalo vo viere

(Žid. 11:5–6) a Boh v ňom mal záľubu, napriek rastúcej bezbožnosti okolo neho. V obecnstve s Bohom videl, ako sa manželstvá menia k horšiemu (1. Moj. 6:2); aj to, že ľudia mysleli na zlé („A Hospodin videl,... že všetko, čokoľvek vytvorila myšlienky jeho srdca, je len zlé po všetky dni“ (1. Moj. 6:5); a ľudia žili bezbožný život („... každé telo bolo porušilo svoju cestu na zemi.“ 1. Moj. 6:12). Rozhodol sa, že jeho syn uvidí pravdu a bude ju aj počuť; aby aj on mohol žiť takým spôsobom, ktorý bude na záľubu Božiu, a preto hľadal Boha usilovne každý deň.

Enochovo proroctvo

Vzhľadom na to, že ľudstvo smeruje ku zlému, a nepochybne na podnet Svätého Ducha začal Enoch prorokovať. Povedal: „... Hľa prišiel Pán so svojimi svätými myriadami urobiť súd proti všetkým a náležite skárat' všetkých ich bezbožníkov pre všetky skutky ich bezbožnosti, ktorými páchali bezbožnosť, a pre všetky tvrdé reči spupné, ktoré hovorili proti nemu, hriešnici, bezbožní“ (Júda 10-15). Boh musí súdiť zlo.

Enoch vychátený (vytrhnutý)

Potom sa to stalo. Bez ohlásenia, nič nebolo počuť ani vidieť, Enoch „... chodil s Bohom, a nebolo ho, lebo ho vzal Boh“ (1. Moj. 5:24). „Nebolo ho,“ pretože Boh ho odstránil, aby bol s ním. Patril do iného sveta.

Milý čitateľ, patíš aj ty k tým, ktorí vyznávajú Ježiša Krista, si pripravený zažiť podobnú udalosť, ako Enoch a ktorá sa môže udiat' kedykoľvek (Jána 14:3)?

Evanjelium v knihe Zjavenia: **POSLEDNÉ MESTO**

Jonathan Black

Las Vegas je označované ako „Mesto Hriechu“. Ponúka svoje neresti a hriešne radosti 24 hodín denne, 7 dní v týždni. Avšak kedysi dávno pred Vegas existovalo prvé „mesto hriechu“, ktoré sa volalo Hanoch podľa človeka, ktorý ho postavil, potomka bezbožného Kaina. Obyvatelia tohto prvého mesta prevrátili Boží poriadok stvorenia pokiaľ ide o manželstvo a rozvinuli svet hudby i priemyselnej výroby. Znie vám to povedome?

Aké rozdielne je toto mesto od posledného mesta opísaného v 21. kapitole knihy Zjavenia! Nad jeho vchodom je napísané: „A nevojde do neho nikdy nič obecného, a čo robí ohavnosť alebo lož,...“. Zjavenie Ježiša Krista odhaľuje, že vtedy dosiahne najväčší stret všetkých vekov svojho vrcholu. Satanovu hlavu rozdrví semeno ženy a on bude uvrhnutý do Ohnivého jazera. Uzavrie sa tak večný osud hriešnikov a vtedy bude každému „novému stvoreniu“ v Kristovi pridelený nový domov v novom meste. Bude sa volať Sväté mesto, Nový Jeruzalem, alebo tiež „Mesto Hospodinovo“ (Iza. 60:14).

Na súčasnom Jeruzaleme nie je veľa svätého, ale ten nový bude skutočne svätým, pokiaľ ide o jeho účel a charakter. Jeho brány budú zatvorené pred hriechom, na rozdiel od dnešných svetských miest. Toto „veľké mesto“ bude mať veľa ohromných charakteristických vlastností.

Skvelá poloha

Toto mesto zostúpi od Boha z neba. Každé pozemské mesto má svojich staviteľov, ale táto metropola bude pripravená v nebi a odtiaľ aj príde. Pre opísanie jedinečnej krásy Božieho hlavného mesta sa v Písme používa prirovnanie o neveste pripravenej pre jej manžela – toto mesto má byť dokonalým a konečným miestom pre Cirkev (Zjav. 3:12).

TO POSLEDNÉ MESTO MÁ
JEDEN ZÁKLAD - KRISTA A JEHO
DOKONANÉ DIELO!

Skvelý základ

Abrahám hľadal „... mesto, majúce základy, ktorého remeselníkom a staviteľom je Boh“ (Žid. 11:10).

Prvé mesto bolo založené na základe ľudského snaženia, ale to posledné má jeden základ - Krista a Jeho dokonané dielo! Drahé kamene, ktoré sú jeho základom, znázorňujú jeho večnú krásu a hodnotu jeho hlavného architekta a staviteľa: „svätého, prostého zla, nepoškrvneného, oddeleného od hriešnikov“ (Žid. 7:26).

Skvelí obyvatelia

To prvé mesto obývali bezbožní Kainovi potomkovia, ale Zjavenie 21:24 používa veľké slovo evanjelia „spasení“ na označenie národov, ktoré budú bývať v tom poslednom meste. Vojdú do neho miliardy ľudí, spasení krvou Baránka a jediným dôvodom bude to, že sa ich mená nachádzajú v Baránkovej knihe života, v nebeskom registri vykúpených ľudí všetkých vekov.

Skvelé pokračovanie

13. kapitola listu Židom hovorí, že na tejto zemi nemáme „žiadne zostávajúce mesto“, ale „hľadáme ho“. Brány toho posledného mesta sa na noc nikdy nezatvárajú, pretože tam noc nie je. Božia sláva vrhá svetlo na večné veky vekov. Preto je samotný Baránok zdrojom Veľkého svetla pre celé toto mesto.

Ste si istý, že je vaše meno zapísané v Baránkovej knihe života? Všetci, ktorí putujú po úzkej ceste vedúcej do toho posledného mesta, sú zodpovední za zvestovanie evanjelia v „meste hriechu“ nášho sveta. Zároveň sme povinní sa modliť, aby Boh prebudil a zachránil viac duší, aby mohli bývať v „meste, ktoré nikdy nespí!“

„V DOME MÔJHO OTCA ... ABY STE TAM, KDE SOM JA, AJ VY BOLI.“ (JÁNA 14:2,3)

Je iba málo takých pekných slov ako „domov“, ktoré pre väčšinu z nás predstavuje príjemné prostredie a prijatie, kde sme boli milovaní a zaopatrení milujúcimi rodičmi.

Aký milý bol Otcov dom pre nášho Spasiteľa, keď bol tu na zemi a ako sa túžil vrátiť na miesto, kde bola Jeho hodnota uznávaná a Jeho meno oslavované!

Jeho dielo na zemi sa naplnilo a keď požehnával svojich učeníkov na Olivovom vrchu, odišiel od nich hore do slávy. S hlbokou túžbou čaká na chvíľu, keď na Otcov pokyn opäť vstane z trónu a príde, aby nás prijal a boli sme stále s Ním.

Tento svet nie je náš domov. Sme vďační za každé potešenie, ale aké bude blažené dosiahnuť to pokojné miesto prebývania vo večnosti. Pán Ježiš nebude uspokojený, kým nebudeme s Ním v zemi nekonečného dňa.

BOŽÍ DOKONALÝ SLUŽOBNÍK

[3]

Kristus podľa Izaiáša 49

Ian Gibson, Winnipeg, Kanada

V minulom čísle nášho časopisu sme chybou uverejnili úvahu na 4. verš namiesto úvahy na 3. verš. Ospravedľujeme sa.

V knihe proroka Izaiáša v 49. kapitole počúvame Pána Ježiša Krista, Hospodinovho dokonalého Služobníka, ako hovorí o Svojej službe a máme tú prednosť načúvať rozhovoru, ktorý prebieha medzi tromi osobami Božstva. Hospodin Boh hovorí Svojmu Služobníkovi, uvádzajúc Ho do tejto služby: „A riekol mi: Ty si môj služobník, Izraelu, v ktorom sa oslávim.“

Verš 3: Odporúčenie Služobníka

Môže sa nám zdať, že Hospodin vtedy hovorí izraelskému národu a nie Pánovi Ježišovi, keď hovorí: „Ty si môj služobník, Izraelu ...“. Ale izraelský Mesias bol tak stotožnený s národom, že kým chodil zemou ako dokonalý Služobník, Boh Ho videl ako pravého Izraelitu, Božie Knieža. Izraelský národ bol vybraný za božieho služobníka, ale úplne sklamal. No všetko, po čom Boh túžil, aby mu národ izraelský priniesol, nachádza v plnosti u Pána Ježiša.

Tieto „piesne služobníka“ zapísané v Izaiáša, vedú naše rozmýšľanie k Hospodinovmu Služobníkovi, ktorý nesklamal, ale bol ľúbi Bohu a oslávil Svojho Boha. Pán Ježiš bol jediný hoden Hospodinovho odporúčania: „A riekol mi: Ty si môj služobník, Izraelu, v ktorom sa oslávim.“

Toto odporúčenie bolo pre dokonalého Služobníka stálou motiváciou v prvom rade osláviť Toho, ktorý Ho povolal do služby. Dôkazy tohto odhodlania vidíme v Jeho živote, najmä v evanjeliu Jána: „Ten, kto hovorí sám od seba, hľadá svoju vlastnú chválu; ale ten, kto hľadá chválu toho, ktorý ho poslal, ten je pravdivý, a nepravosti v ňom niet“ (Jána 7:18); „A ja nehľadám svojej chvály“ (Jána 8:50); „Otče, osláv svoje meno!“ (Jána 12:28); „Teraz je oslávený Syn človeka, a Bôh je oslávený v ňom“ (Jána 13:31); „Ja som ťa oslávil na zemi; dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal“ (Jána 17:4). On bol Syn – Služobník, ktorý oslávil

Svojho Otca a každý veriaci v Pána Ježiša Krista je vďačný za túto pravdu, lebo ona prináša uistenie, že Boh Otec našiel večné a dokonalé uspokojenie vo Svojom Synovi. Na tomto základe je isté naše večné spasenie v Kristovi.

V akej miere Pán Ježiš oslávil Otca, v tej istej musí On mať aj prvé miesto vo všetkom. My, veriaci v Pána Ježiša dnes, máme byť tiež motivovaní k prinášaniu slávy Bohu vo všetkom, čo konáme. „Tým je oslávený môj Otec, aby ste niesli mnoho ovocia a boli mojimi učeníkmi“ (Jána 15:8). Otec v nebi pozeral dolu, na Pána Ježiša na zemi a bol oslávený v ňom, vo Svojom Synovi. Je predivné, že aj teraz, keď je Pán po Otcovej pravici, sa Otec stále pozerá dole, na zem a vidí Svojho Syna v nás, keď sa Mu snažíme byť podobní. Tým je Otec oslávený. Toto sa nedeje používaním veľkých darov, ani v našom zapájaní sa do mocných kázaní, ale „mnohým ovocím“, ktoré je produkované v našich životoch. Keď sú vlastnosti Kristove napodobňované vo veriacich dolu na zemi, tak je Otec oslávený v nás. Toto je pocta, ktorú žiaden z anjelov nikdy nemal, ani nebude mať a každé dieťa

Božie ju má už teraz. Vo večnosti budú všetci oslavovať Otca. Ale tu a teraz s pomocou Svätého Ducha môžeme prinášať niečo z morálnych vlastností Krista k Otcovmu potešeniu. Takéto prinášanie ovocia Mu prináša nevysloviteľnú slávu a radosť.

A preto, keď neveriaci vo svete zneuctievajú Božie meno, máme jedinečnú príležitosť robiť to, čo sám Kristus robil: žiť náš život oddaný službe pre Boha a na Jeho slávu. Pavel vyučuje Korintánov: „Lebo ste vykúpený za veľkú cenu. Nože tedy oslavujte Boha svojím telom ...“ (1. Kor. 6:20). Tiež vo všetkom, čo robíme, našou motiváciou má byť oslávenie Boha. Trochu ďalej Pavel dáva všeobecne a široko uplatňujúce prikázanie: „... čokoľvek robíte, robte všetko na slávu Božiu“ (1. Kor. 10:31). Takže, keď sa rozhodujeme do akej aktivity sa zapojíme, ako strávime voľný čas a ktoré miesta navštívime, lepšie je nepýtať sa, či je dovolené veriacemu konať tieto veci, ale opýtať sa, či tieto aktivity prinesú slávu Bohu Otcovi. Toto je oveľa vyšší a jasnejší štandard – vzor, ktorý nás vedie v našej túžbe chodiť hodne nášho povolania.

„...HLADAJTE VECI, KTORÉ SÚ HORE ... NA TO MYSLITE, ČO JE HORE.“ (KOL. 3:1,2)

Tento svet nie je naším domovom - o tom sme sa dozvedeli po našom obrátení. Pán Ježiš vo svojej modlitbe svojmu Otcovi dvakrát povedal: „nie sú zo sveta, jako ja nie som zo sveta.“ (Jána 17:14,16).

Odkedy sme spoznali premieňajúcu Božiu milosť spasenia, naším domovom sú nebesia, sme občanmi nebeského mesta a čoskoro budeme prebývať v Božom raji. Potom budeme zažívať plnosť radosti a večné potešenie po Jeho pravici. Smutný pozemský príbeh sa slávne zakončí, tmavé mračná vystieda jas bezoblačného dňa. Tam nebude noci, hriech a zármutok tam nevstúpi.

SVÄTÍ, KTORÍ TRPELI

[3]

Job – Utrpenie v neistote

Ryan Coleman

Prečo? Vlny zmätenia odchádzajú a prichádzajú. Otupujú vaše myslenie a stávajú sa fyzickými. Bodanie špendlíkov a ihel zaplavuje vaše kĺby a zanecháva vás v slabosti. Sedenie v tme nepomáha a akákoľvek činnosť sa zdá byť zbytočnou. Keď prídu takéto skúšky, je len málo vecí, ktoré dokážu človeka tak vyčerpať ako čakanie a neistota. Takú skúsenosť musel získať drahý Job, muž, ktorý trpel pre dôvody presahujúce jeho prirodzené schopnosti. Jobove problémy sú pre dnešného kresťana dôležitejšie ako kedykoľvek predtým a v knihe Biblie s rovnakým menom, najstaršom príbehu z nej, môže nájsť veľa poučenia.

Rekapitulácia okolností

Okolnosti tohto príbehu sú neobvyklé, dokonca aj podľa noriem Starého Zákona. Tohto čestného človeka opustia nadprirodzené ochranné sily a vystavia ho skúške jeho veľkého nepriateľa, diabla. Boh dovolil, aby bol Jobov svet vystavený veľkému tlaku odpornej ruky samotného satana (Job 1:12; 2:6).

Ten napadol Joba zvonku i zvnútra, bez varovania ho priviedol na hranice jeho citových a fyzických limitov. Jedinou ohromujúcou ranou ho lupiči a nehody pripravili o deti, majetok a živobytie. Napriek tomu zostal neochvejným, a s ťažkosťami sa z toho pozviechal. Potom sa však cieľom ďalšieho satanovho úderu stala jeho koža, odlupujúca sa a odhaľujúca surové mäso. Ani to však neprivedlo Joba k vykonaniu hriechu pred Bohom; je to skutočne pozoruhodný človek.

Satan, verný svojmu charakteru, následne naviedol ostatných ľudí z Jobovho okolia, aby mu pridávali ďalšie bolesti a utrpenia, ktoré on spôsobil. Väčšia časť tejto knihy opisuje, že v čase jeho najťažšej skúšky, využívali Jobovi priatelia Božiu osobu ako zbraň proti nemu. Testujú jeho duchovné limity, a preto je zavalený obvineniami:

- „Job, nemôžeš byť nevinný,“ tvrdí Elifaz. „Čo si to urobil?“
- „Job, musíš činiť pokánie! Ty si tým problémom, ak by si tu nebol, neboli by tu ani tieto problémy.“

- Cófar kričí: „Máš plno rečí a zaslúžiš si to, čo na teba prišlo!“
- „Malo by zhasnúť svetlo takých zlých ľudí, ako si ty!“

Prichádza úder za úderom, ale Job obhajuje svoju nevinu a spravodlivosť pred Bohom. Zároveň však rastie jeho rozhorčenie nad dôvodom prečo sa do tohto stavu dostal. Naozaj nevie, prečo trpí. V 32. kapitole ho však uvedie Elihu do obrazu, čo nakoniec umožní Jobovi nájsť odpovede, ktoré hľadá. Tento mladý muž, oveľa viac ako jeho traja priatelia, pripomenie Jobovi, aký je Boh. Aj keď si uvedomuje všetky Jobove bolesti a utrpenia, vyvyšuje Boha a nabáda ho: „Nože počuj to, Jobe, postoj a pozoruj divy silného Boha!“ (Job 37:14).

Nakoniec k nemu prehovorí Boh z víchrice vo svojej autorite. Všetky Jobove nároky ustupujú nabok a on odpovedá Pánovi: „Viem, že môžeš všetko, a že ti nemôže byť prekazený niktorý úmysel. Že kto je to, kto zahaľuje radu bez známosti? Preto vyznávam, že nerozumiem. Sú to predivné veci, nad môj rozum; a neznám toho. Počuj, prosím, a ja budem hovoriť; budem sa ťa pýtať, a ty mi oznám! Doteraz som bol iba počul o tebe; ale teraz ťa vidí moje oko. Preto zavrhum a ľutujem, a to v prachu a v popole“ (Job 42:2–6).

Realita utrpenia

Sme schopní si uvedomiť, kvôli čomu trpíme, dokážeme jednoznačne posúdiť, čo sme urobili správne i nesprávne, a tak je pre nás silným vodítkom. Kvôli nemu sa meníme, napravujeme vzťahy a dávame do poriadku vzťah medzi nami a Bohom.

Zároveň však môžeme očakávať, že satan bude útočiť na Božie dielo. Avšak utrpenie pre veci, ktoré nedokážeme ovplyvniť, ako napríklad vtedy, keď opustil Joba, môže človeka uvrhnúť do skutočného zúfalstva. Jobove náreky sú plné pochybností, obáv, strachu, túžby a zmätku. Toto citové utrpenie spôsobí aj fyzické, vyčerpáva vôľu a zosilňuje bolesť. Obraz Joba, ktorý sedí v popole a škrabe si pokožku rozbitou keramikou, hovorí za všetko. Jeho namyslení priatelia hľadeli do jeho prázdnych očí, počúvali apatické vzdychanie a zlomeného ducha a celý týždeň boli ticho.

JOB SA BÁL BOHA. CHCEL TO, ČO
BOLO SPRÁVNE A SVÄTÉ.

Job sa bál Boha. Jeho príbeh nám hovorí, že chcel to, čo bolo správne a sväté. Často sa klaňal Bohu a poznal svojho Pána (Job 1:1,5). Poznával zaslúbenia, obmedzenia i požehnanie. Boh bol jeho priateľom (Job 29:4). Vzhľadom na predchádzajúce úzke obecenstvo sa nemožno čudovať, že sa cítil opustený a bez nádeje, keď v tejto temnej dobe nedokázal vnímať Božiu prítomnosť. Všetko, čo Job poznal, mu hovorilo, že niekde v tom šere istotne je Boh, ale kde? Nikto ho však nemôže v takejto chvíli vidieť. Žiadne slová mu nemôžu priniesť pokoj; jeho výkriky sa ozývajú v tichu. Je vo veľkom pokušení vzdáť sa všetkého - svojej nádeje, seba samého, dokonca aj svojho Boha. Toto je reálne utrpenie pre neznáme dôvody a nikto nie je voči nemu imúnny.

Reakcia trpiaceho

Boh na to dvakrát poukazuje a hovorí: „Či si si všimol môjho služobníka Joba?“ (Job 1:8; 2:3). Zdá sa, že v Božom srdci v súvislosti s Jobom panovalo hlboké uspokojenie. Môj služobník. Tieto skúšky, nech boli akékoľvek zlé, istotne neboli prvými, s ktorými sa tento Boží služobník mal stretnúť. Job prežil väčšiu bolesť a stratu v tom, čo nepoznal. Vždy vkladal svoju dôveru v Boha a ani teraz sa ho nevzdal. „Hľa, blahoslavíme tých, ktorí trpezlivo zniesli. O trpezlivosti Jobovej ste počuli a koniec Pánov ste videli, pretože je Pán veľmi lútostivý a milosrdný“ (Jak. 5:11).

Ďalšou zarážajúcou vecou na tejto Jobovej skúsenosti je, že aj keď sa Job nevzdal Boha, vzdal sa svojich vlastných zmyslov. Spôsobu, akým poznával, hovoril, počul, videl a cítil, že svet okolo neho zlyhal kvôli hriechu. Zakrylo to jeho odpoveď na Boha: „Že kto je to, kto zahaľuje radu bez známosti? Preto vyznávam, že nerozumiem. Sú to predivné veci, nad môj rozum;... Doteraz som bol iba počul o tebe; ale teraz tá vidí moje oko. Preto zavrhum a ľutujem, a to v prachu a v popole“ (Job 42:3–6).

Všetko sa zmenilo, keď Job zdvihol oči od svojej vlastnej skúsenosti a poznal Boha! „Viem, že môžeš všetko, a že ti nemôže byť prekazený niktorý úmysel“ (Job 42:2). Keď zanechal svoje pocity za sebou, mohol jeho pokoj a zotavenie pochádzať iba z Boha.

Výsledok sporu

Zo svojej vlastnej skúsenosti môžem potvrdiť, že keď som zápasil s otázkou, prečo prichádzajú skúšky, vždy som

si musel zopakovať jednoduchú frázu „Boh je Boh, a tak je to v poriadku.“ Možno je to ťažké, ale spomeňme si na to, čo sa Job dozvedel: my, naše pochopenie a naše pocity blednú pred Všemohúcim. V skutočnosti sa pre nás môžu stať pascou a odvrátiť nás od Toho, od ktorého všetko pochádza. Niektorí povedali, možno na základe nesprávneho pochopenia Písma, že Boh vám nedá viac, ako zvládnete. Možno sa môžeme rovnako ako Job naučiť, že Boh nám nedá viac, ako On zvládne. Milovaní, keď naše duše zaplavuje to, čo nepoznáme, vytrvajte v poznaní Boha, ktorý je vždy dobrý a vždy má pravdu. Vždy je tu pre veriaceho, ktorý tápe v tme.

Biblický liek na obavy

David Petterson

Sú dve hodiny ráno a našu myseľ zaplavuje takmer všetko, čo nie je v poriadku so svetom. Obávame sa pandémie, protestov a politiky. Trápime sa pre počet obetí, katastrofy a rozdelenie. Trápime sa pre svoje rodiny, priateľstvá, spoluveriacich a financie. Dokonca sa budeme trápiť tým, kto bude polievať naše rastliny alebo kŕmiť psa, keď budeme niekoľko dní preč. Trápime sa takmer s čímkoľvek, alebo s kýmkoľvek a môže nás to dokonca úplne ochromiť, alebo

oslabiť. Našťastie, na rozdiel od iných chorôb, ktoré by nás mohli postihnúť, existuje biblický liek na obavy.

Anglické slovo „starosti“ pochádza zo staronemeckého slova, ktoré znamená „uškrtiť“, alebo „udusiť“. Obavy sú emocionálnym škrtidlom nášho života. Ich biblická definícia sa nachádza v kázni na vrchu, kde nás Pán Ježiš opakovane napomína, aby sme sa nebáli (Mat. 6:25–34). Pán Ježiš nazýva uprostred týchto napomenutí tých, ktorí dávajú priestor takýmto obavám, ľuďmi „malej viery“ (v. 30). Takéto obavy sú teda prejavom nedostatku viery v Boha. Pán Ježiš, aby podporil túto definíciu, hovorí, že keď máme obavy, správame sa ako „pohania“ (neveriaci) (v. 32). Preto, ak sú obavy prejavom nedostatku viery v Boha, tak musí byť liečba súčasťou upevňovania viery.

Apoštol Pavel nám predkladá štyri veci, ktoré môžeme urobiť, pre vieru. Biblická liečba obáv zahŕňa predovšetkým správny druh čítania. Pavel hovorí: „Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie“ (Rim. 10:17). Pravidelné čítanie Písma nie je možné ničím nahradiť. Počúvanie Božej reči prostredníctvom Jeho Slova bude cvičením, pomocou ktorého bude naša viera budovaná, keď sa dozvieme o Jeho cestách, charaktere, zvrchovanosti a vernosti pri naplňaní Jeho zaslúbení. Keď čítame Božie slovo, získavame istotu, že má všetko vo Svojej moci a že je schopný použiť všetko, čo sa deje v našich životoch, k úžitku (nielen nášmu, pozn. prekl.). Správny druh čítania vytvára dôveru v Pána a spôsobuje, že naše obavy ustupujú.

Biblická liečba tiež musí zahŕňať aj správny druh modlitby. Pavel píše: „O nič sa nestarajte, ale vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakovaním nech sa oznamujú vaše žiadosti Bohu“ (Fil. 4:6). Namiesto toho, aby sme v našich myšliach premýšľali nad mnohými vecami, ktoré nám spôsobujú úzkosť, predneste ich Pánovi a nechajte ich na Neho. Nenechajte nepovšimnuté Pavlove slová „s ďakovaním“. Keď ďakujeme Bohu za vypočuté predchádzajúce modlitby, získavame dôveru v to, že odpovie aj na naše súčasné modlitby.

Na zozname liekov nesmie chýbať aj správny druh myslenia. Akonáhle prenesieme starosti našej mysle na Pána, nahradíme ich myšlienkami, ktoré za to stoja. Pavel nám hovorí, aby sme premýšľali o nasledovných veciach – „všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je lúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká ctnosť a jestli nejaká chvála,...“ (Fil. 4:8). Tam, kde si tieto veci udržia miesto v našej mysli, nebude žiadny priestor na obavy.

A nakoniec, Pavlov liečebný plán obsahuje aj správny príklad. Hovorí Filipänom, aby napodobňovali veci, ktoré videli pri ňom (Fil. 4:9). Obklopte sa ľuďmi, ktorých dôvera v Pána je zrejmá, a napodobňujte ich vieru (Žid. 13:7).

Biblický liek na obavy nezaručuje, že budeme spať aj o druhej hodine ráno, ale Pavel nám hovorí, že keď budeme robiť tieto veci, bude Boh pokoja s nami (Fil. 4:9). A je možné chápať to tak, že nezáleží na tom, v akom dennom (alebo nočnom) čase to bude.

Otázky mladých

Alan Summers, Škótsko

JE INTERNET PROBLÉMOM?

„Internet“ je termín používaný na označenie siete počítačov pripojených k serverom, ktoré tvoria celosvetovú sieť (www). Ak zadáme hľadaný výraz do programu s názvom prehliadač, vyhladá ho a zobrazí materiál, ktorý tomuto hľadanému výrazu zodpovedá. Nieкто by si mohol pomyslieť, že to na prvý pohľad vyzerá neškodne. Je však smutné, že internet alebo presnejšie materiál, prístupný prostredníctvom internetu, sa stal hlavnou hrozbou morálky na celom svete. To, čo pôsobí porušenie sveta, je schopné spôsobiť aj odpadnutie mladého kresťana.

TO, ČO PÔSOBÍ PORUŠENIE SVETA, JE SCHOPNÉ SPÔSOBIŤ AJ ODPADNUTIE MLADÉHO KRESŤANA.

Problémom internetu je, že sprístupňuje pornografiu a ďalšie materiály sexuálneho charakteru, a to v ich najpodrobnejšej a najškodlivejšej forme. Toto všetko prináša pochmúrnu úrodu. Súdy v každej krajine sa iba ťažko vyrovnávajú s exponenciálnym nárastom pedofílie a iných foriem kriminálneho sexuálneho chovania. Po celom svete pribúdajú znásilnenia,

sexuálne napadnutia a ďalšie formy nezákonného sexuálneho obtiažovania. Tento sociálny fenomén ide ruka v ruke s rastom dostupnosti pornografie na internete. Vlády na celom svete sa obávajú dôsledkov, ktoré má internet na mladých ľudí. Iróniou pri tom je, že v dobe zvyšovania práv žien sa z nich stávajú objekty sexuálneho násillia. Pornografia vo všetkých svojich formách vykorisťuje ženy. Zbavuje ich úcty a cti, o ktorých hovorí Písmo. Považujú sa iba za predmety určené na uspokojenie mužských žiadostí. Násillie, spôsobené zvrhlými túžbami, sa dnes rozširuje v doteraz nepoznanej miere.

Aký je postoj kresťana vo svetle týchto skutočností? Na udržanie kontaktu s ľuďmi pravdepodobne používa elektronickú poštu (e-mail). Možno používa internet na nákup oblečenia, kontrolu svojho plánovacieho kalendára, výskumné práce; dokonca môže prostredníctvom neho aj študovať Bibliu. V dnešnej dobe skutočne nie je možné zostať pustovníkom. Aj keď sa niektorí môžu rozhodnúť vzdať sa týchto informačných služieb a odmietnuť si kúpiť inteligentný telefón, úplné odpojenie už pre väčšinu mladých ľudí alebo dospelých nie je možné. Za týchto okolností si treba uvedomiť, že hoci je internet nepriateľ, jeho hlavným spojencom sme my! Je ľahké obviniť ľudí, ktorí používajú internet na získavanie peňazí z nemorálnosti, ale bez tých, ktorí sa o tieto špinavosti zaujímajú, by skončili s podnikaním.

Rovnako ako u väčšiny pokušení, je aj tu nevyhnutné zaujať jednoznačný postoj. Mat. 5:29 zaznamenáva živé

slová Pána Ježiša: „Ak ťa pohoršuje tvoje pravé oko, vylúp ho a zahod' od seba!“ Inými slovami, ak to, čo vidíte, spôsobuje vo vás hriech, urobte všetky dostupné preventívne opatrenia, aby ste zabránili naplneniu tohto hriechu. Pán Ježiš samozrejme nehovoril, že tým problémom je „oko“. Problém spočíval v množstve uspokojenia a v srdci, ktoré ho hľadalo. Hovorí, že ak existuje niečo, čo nás vedie k hriechu, mali by sme s tým niečo urobiť. Jozef nediskutoval s Putifarovou manželkou, keď sa ho snažila zviest', ale radšej utiekol 1. Moj. 39:11,12. Utekol z cesty, ktorá viedla do záhuby. Takže, aj pokiaľ ide o internet, je potrebné podniknúť také kroky, ktoré povedú k odstráneniu zdroja pokušenia. Za týmto účelom je možné vo väčšine krajín kúpiť smerovače s filtrami. Prehliadače je možné nakonfigurovať tak, aby obmedzovali škodlivý obsah. Niektoré spoločnosti ponúkajú službu prostredníka, pomocou ktorej je možné odosielať na ich servery všetku internetovú prevádzku (proxy), a následne blokovat' prístup k škodlivému materiálu, ako je pornografia, hazardné hry, chatovacie miestnosti atď. Medzi ďalšie praktické kroky patrí umiestnenie počítačov na verejnom priestranstve, napríklad v kuchyni alebo v obývacej izbe, kde môžu ostatní členovia rodiny vidieť, čo je na obrazovke, a v prípade potreby zasiahnuť. Počítač v spálni, alebo v pracovni môže byť zdrojom nebezpečenstva.

Samotná snaha však nebude stačiť. Duch Svätý, ako naznačuje jeho meno, pôsobí aj skutočný svätý praktický život, ak má kontrolu nad životom

veriaceho (Efež. 4:30). Mladý kresťan by mal túžiť po svätosti (2. Kor. 7:1) a čerpať silu z Božích zdrojov, ako je Božie slovo (Efež. 5:26). Ak má táto moc miesto v našom živote, znižuje sa tým riziko nášho znečistenia.

Internet je aj zlodejom času. Niektorí mladí kresťania trávajú hodiny hraním online hier alebo sledovaním videoklipov na serveroch YouTube. Celé hodiny zverejňujú a čítajú informácie na Facebooku. V tomto prípade je opäť dôležitá sebadisciplína a vedomie dôležitosti toho, aké škodlivé môžu byť nekonečné hodiny na internete (Efež. 5:16; Kol. 4:5). Je potrebné vyhnúť sa závislosti na internete. Rodičia by sa tiež mali usilovať pomáhať svojim deťom obmedzovaním voľného používania internetu. Niektoré počítače majú k dispozícii tzv. rodičovskú kontrolu. Ak nie, môže byť užitočné obmedziť dostupnosť internetu iba na určité hodiny.

Internet je teda problém. Otrávenú studňu je potrebné jasne odlíšiť od jej otrávenej vody, preto by sme sa mali mať na pozore a stanoviť jasnú hranicu medzi prostriedkami vedúcimi k pokúšaniu a samotným pokušením. Aj keď pre niektorých ľudí môže byť riešením prestať ich používať úplne, pre väčšinu to bude snaha mať ich pevne vo svojej moci a nedovoliť, aby ovládli nás. Čistota kresťana je absolútne nevyhnutná a hrozbu, ktorú internet predstavuje, netreba podceňovať, ale Boh nám dal prostriedky pre víťazstvo nad svetom (1. Jána 4:4).

► *Pokračovanie nabudúce*

POSVÄTENIE

[1]

Albert L. Leckie, Škótsko

Úvod

Dvanásta kapitola listu Rimanom je rozdelená do troch častí:

- Ja vo vzťahu k Bohu (v. 1,2)
- Ja vo vzťahu k spoluveriacim (v. 3–13)
- Ja vo vzťahu k svetu (v. 14-21).

Hlavným predmetom tejto kapitoly je posvätenie. Vo v. 1 a 2 je to posvätenie voči Bohu; vo v. 3–13 je posvätenie voči našim spoluveriacim; vo v. 14-21 posvätenie voči svetu.

Keď apoštol uvažuje o posvätení vo vzťahu k Bohu, vo v. 1 a 2, hovorí najskôr o tele, a potom o mysli. Keď hovorí o tele, má na mysli jeho vydanie

Bohu; keď hovorí o mysli, myslí na dokázanie sa v Božej vôli.

Druhá časť, posvätenie, ktoré sa týka našich spoluveriacich, vo v. 3–13, sa dá rozdeliť na dve časti. Vo v. 3-8 sa Pavel venuje veľkej téme triezvosti pri uplatňovaní darov a spomína sedem rôznych darov. Potom sa vo v. 9-13 Pavel zaoberá úprimnosťou lásky: „Láska nech je nepokrytecká“. Týka sa to úprimnosti našej lásky pri praktických kresťanských povinnostiach. V poslednej časti, v. 14–21, kde apoštol hovorí o posvätení voči svetu, sa vo v. 14-17 zaoberá milosťou voči ľuďom a vo v. 18–21 sa zameriava na pokoj s ľuďmi.

Posvätenie so zreteľom na Boha (v. 1, 2)

Brat A. M. S. Gooding rozdelil 1. verš takto:

- charakter Pavlovej prosby
- základ Pavlovej prosby
- podstata Pavlovej prosby
- logika Pavlovej prosby.

Pavlova prosba má nasledujúci charakter: „Prosím vás tedy, bratia“.

Vo v.3 Pavel hovorí: „**Lebo** hovorím skrze milosť, ktorá mi je daná,“ ale tu, vo v. 1. je to „prosím“. Slová „Lebo hovorím“ odrážajú Pavlovu apoštolskú autoritu, ale slovo „**prosím**“ stavia Pavla po boku jeho bratov, a preto ich prosí alebo ich žiada, aby niečo urobili. V tejto súvislosti to pripomína slová listu Filémonovi: „A preto, hoci mám

veľkú smelosť v Kristovi **rozkázať ti**, čo náleží, pre lásku radšej prosím súc taký ako starý Pavel a teraz i väzeň Ježiša Krista“ (v. 8,9). Myslím si, že správna vec, ktorá sa hovorí zlým spôsobom, často vedie k horšiemu stavu ako predtým. Preto hovorí Apoštol: „Prosím vás.“

Potom vidíme **Základ Pavlovej prosby**: „pre rôzne milosrdenstvo Božie“. Existujú dve grécke slová pre „milosrdenstvo“. Jedno je aktívne a jeho významom je súcitiť, aktívna podpora, zatiaľ čo druhé je subjektívne a vyjadruje myšlienku ľútosti. Apoštol v liste Rimanom 9:15 používa obidve, čo je možné doložiť slovami: „Zmilujem sa, nad kým sa zmilujem a zľutujem sa, nad kým sa zľutujem.“ Tieto slová vyjadrujú zľutovanie. Vyjadrujú Božie zľutovanie v celej jeho rozmanitosti, ktorá je nepochybne obsahom 1. - 11. kapitoly listu Rimanom. V 11. kapitole dokonca apoštol hovorí, že pohanovia „... zrovna tak, ako ste aj vy (židia) kedysi neposlúchali Boha, ale teraz ste došli milosrdenstva ich neposlušnosťou, tak aj oni teraz neposlúchajú, aby milosrdenstvom, ktoré sa vám dostalo, aj oni došli milosrdenstva“ (v. 30,31). Pavel teda hovorí, že bezohľad na to, či je človek Žid alebo pohan, je Boží vzťah voči nemu plný úžasného súcitu a zľutovania. A práve s ohľadom na toto Božie zľutovanie a súcitiť ich Pavel žiada, aby mu dali svoje telá akú živú obeť.

Verím, drahí bratia, že nikdy nezabudneme na zázrak Božieho milosrdenstva. Jeden starý brat z Južného Walesu, ktorý je zmrzačený od hlavy po päty artritídou a trápený

neprestajnými bolesťami, mi na otázku, ako sa má, odpovedal: „Brat Leckie, tisíckrát lepšie, ako by som si zaslúžil.“ Pri pomyslení na zázrak Božieho milosrdenstva, na nesmierne Božie zľutovanie, v porovnaní s tým, čím a kde by mohol byť, odpovedal: „Tisíckrát lepšie, ako si zaslúžim byť.“ Verím, že nás nikdy neprestane udívať Božie zľutovanie a Jeho súcitiť s nami.

3. kapitola listu Rimanom nás opisuje ako padlého človeka; celý svet je vinný. Avšak hoci nás 3. kapitola listu Rimanom charakterizuje ako ľudí prepádaných hriechu, v 5. kapitole dostávame nové postavenie v Božej milosti. Tu sme voľne uvedení do tejto milosti, v ktorej stojíme, a stojíme v zázraku Božskej milosti, oblečení v najlepšom rúchu, s prsteňom na ruke a topánkami na nohách. Už viac nie sme iba padlí hriešnici. 3. kapitola listu Rimanom zatvára všetky ústa; celý svet je vinný pred Bohom, k tomu nie je možné nič povedať. Naša vina a hanba zatvára naše ústa. Ale v 5. kapitole listu Rimanom sa naše ústa otvárajú dokorán, keď sa radujeme z Toho, od ktorého sme prijali zmierenie. Pavel hovorí: „Ak poznávate skutočnú cenu týchto vecí, ak vám srdce naplnil zázrak Božieho milosrdenstva, vyzývam vás, aby ste vydali svoje telo za živú obeť.“

Podstata Pavlovej prosby: „Aby ste vydali svoje telá“. V 1. kapitole listu Rimanom hovorí apoštol Pavel o tých, ktorí zneuctili svoje telá: „Preto ich tiež aj Boh ta vydal v žiadostiach ich srdca do nečistoty, aby prznili svoje telá medzi sebou“ (v. 24). Padli tak hlboko, že si len ťažko vieme predstaviť, že by

sme tieto verše čítali verejne.

V čase pred svojím obrátením každý človek telom slúžil hriechu. Tak to opisuje 3. kapitola listu Rimanom: „Ich hrdlo otvorený hrob; svojimi jazyky hovorili lešť, jed ľútych hadov pod ich rtami; ktorých ústa sú plné kliatby a horkosti; ich nohy rýchle vyliat' krv.“ Ale teraz, keď sa k nám dostala Božia milosť a zachránila nás, Pavel hovorí: „ani nevydávajte svojich údov za nástroje neprávosti, ale sa oddajte Bohu ako živí z mŕtvych a svoje údy za nástroje spravodlivosti Bohu“ (Rim. 6:13). Akú zmenu priniesla táto milosť!

Všimnite si však, čo hovorí apoštol Pavel o tele. Hovorí o tom, pretože telo zahŕňa celého človeka a prostredníctvom neho sa prejavuje duša i duch. Toto nám Písmo často pripomína. V súvislosti s Božím Synom hovorí list Židom 10:5,7 takto: „Obeti a posvätného daru si nechcel, ale si mi ustrojil telo... Vtedy som povedal: Hľa, idem - v záhlaví knihy je napísané o mne -, aby som činil, ó, Bože, tvoju vôľu.“ Vo Fil. 1:20 Pavel napísal: „podľa môjho túžobného očakávania a mojej nádeje, že nebudem v ničom zahanbený, ale celou smelosťou, ako vždycky tak i teraz bude veličený Kristus v mojom tele buď životom buď smrťou.“ V 1. Kor. 6:19,20 čítame: „Alebo či neviete... že nie ste sami svoji? Lebo ste vykúpení za veľkú cenu. Nože teda oslavujte Boha svojím telom...“

„Vydajte svoje telá.“ „Vydáť“ je nádherné slovo, ktoré Pavel opäť používa v liste Rim. 6:13, „Oddajte sa Bohu“. Drahí bratia, toto nie je vydávanie našich tiel s nechutou

alebo iba z povinnosti. Hovorí sa tu o vydávaní alebo podriaďovaní v ochote a vedomí, že tak oslávim Boha. V skutočnosti by Pavel povedal: „Ak zázrak Božieho milosrdenstva skutočne uchvátil vaše srdcia, potom sa ochotne a zbožne vydajte na oltár pre Boha.“ Je ľahké hovoriť o zázraku Božieho spasenia, ale uchvátilo nás natoľko, že Mu nechceme nič odoprieť? Že sa s úctou a ochotne predkladáme Bohu ako živá obeť, živá obeť na Jeho chválu?

Moji drahí bratia, kedykoľvek sa spomína obeť, vždy má istú cenu. Znamená to, že nás to niečo bude stáť a určite má istú hodnotu. Pavel hovoril o „vždy a všade nosiac so sebou mŕtvenie Pána Ježiša na tele“ (2. Kor. 4:10). Mal taký vzťah ku svojmu telu, že bol vždy pripravený zomrieť v túžbe po naplnení Božej vôle.

Mnohí z nás venujú prílišnú pozornosť pohodliu a starostlivosti o telo. Jeho pohodlie, luxus a opatera majú prednosť pred napĺňaním Božej vôle. Pavel však povedal: „Takto sa starám o svoje telo. Som pripravený, ak to bude potrebné, zomrieť tak, ako zomrel Ježiš, aby sa jeho život mohol prejaviť v mojom smrteľnom tele.“ Aj keď bol Pavel pripútaný k rímskym vojakom vo väzení a čakal na verdikt odvolacieho súdu, či bude žiť alebo zomrie, jeho túžbou bolo, aby bol Kristus oslávený v jeho tele Fil. 1:20. Pavel sa mohol pochváliť, že bol „obrezaný na ôsmy deň“, alebo tak skoro, ako to len šlo; nebol žiadnym prozelytom (Fil. 3:5), ale na rozdiel od tých, ktorí sa tým chválili, pre neho to nič neznamenalo. „Toto je vec, ktorá pre mňa znamená

najviac,“ zvolal, „A ďalej nech ma nikto netrápi, lebo ja nosím jazvy Pána Ježiša na svojom tele“ (Gal. 6:17). Aké to boli znamenia? Boli to okrem iného rany, modriny a poranenia od bičovania, kameňovania, stroskotania lode i väzenia. Pavel hovorí: „Takto sa starám o svoje telo pre Boha a tieto znamenia naznačujú, „ktorého som a ktorému i slúžim“ (Skut. 27:23).

Myšlienku na živú obeť obsahujú aj Pavlove slová k Filipänom: „Lebo mne je žiť Kristus a zomrieť zisk“ (1:21). To je živá obeť, ktorú predkladáme Bohu ako svätú, oddelenú pre Neho a bez poškvrny. Nie je len svätá, ale aj prijateľná (v súlade s Božou vôľou); taká, ako sa Bohu páči. Čokoľvek iné by pre Neho nebolo prijateľné.

A na koniec je tu logika Pavlovej prosby: „rozumnú to vašu svätoslužbu.“ Toto je slovo, ktoré Peter používa v 1. Pet. 2:2, kde hovorí o „mlieku bezo ľsti“. Inými slovami, Pavel hovorí: „Keď ste to poznali ako Božiu vôľu (určite je to Božia vôľa) a má to byť vaša rozumná a zmysluplná služba, vydajte sa bez otáľania a plne na oltár Bohu. Tu sú moje ruky, moje nohy, moje oči, moje uši, môj intelekt; nech je to všetko Tvoje, iba Tvoje a vždy Tvoje.“ Ak si ceníme zázrak Božieho milosrdenstva tak, ako by sme mali, bude to riadiť náš život a povzbudí nás, aby sme sa všetci vydali v ochotnom zasvätení Jemu.

► *Pokračovanie nabadúce*

(Tento článok je prepisom záznamu služby nášho zosnulého brata, ktorý predkladáme na zverejnenie. To vysvetľuje aj jeho čiastočne hovorový štýl.)

Keď si slová odporujú

[3] Zmysel života

A. J. Higgins

Akákoľvek diskusia, alebo úvaha o zdroji života a hodnote ľudského života, nevyhnutne vedie k otázke zmyslu života. Vzhľadom na náš svetonázor tvrdíme, že život je od Boha a že iba táto skutočnosť dáva každej ľudskej bytosti hodnotu. Ako sa to ale prejaví pokiaľ ide o to, aby život mal zmysel?

Prevažná väčšina tých, ktorí vzhliadajú z výšok akademickej obce na mestá, v ktorých žijeme, prevzala názor o pôvode života od Petra Singera: „Môžeme predpokladať, že akýmsi spôsobom vznikli v protopolievke (zmesi organických zlúčenín pred vznikom života) zhluky molekúl, ktoré sa mohli začať rozmnožovať; a nemyslím si, žeby sme potrebovali nejaké zázračné alebo záhadné vysvetlenie.“ („Existuje Boh?“ Melbourne, Australia, 20. Júla 2011).

Tento svetonázor priamo odporuje biblickému svetonázoru o božskom pôvode života. Niet preto divu, že zmysel života, alebo presnejšie nezmysel života, zhrnul jeden z najhlasnejších prívržencov militantného ateizmu Quentin Smith slovami: „V skutočnosti je najrozumnejšie veriť, že sme prišli z ničoho, z ničoho a pre nič... Mali by sme... sa zmieriť s tým, že máme pôvod v ničote a skloniť sa v úcte pred úžasnou skutočnosťou, že

máme šancu sa nakrátko zúčastniť tohto neuveriteľného výbuchu slnka, ktorý bezdôvodne prerušil vládu neexistencie.“ (Smith, Quentin. „Metafilozofia naturalizmu.“ Philo 4.2 (2000))

Môže nám však kresťanstvo ponúknuť niečo lepšie, ako „sklonenie sa v úcte“ pred tým, že sme sa stali súčasťou tohto prerušenia „neexistencie“? Môže nám snád' Biblia, tá starodávna hrobka (ktorú súčasná spoločnosť degradovala na úroveň ľudových rozprávok, mýtov a legend, alebo ktorá zostúpila na smetisko dejín), ponúknuť niečo lepšie, pokiaľ ide o zmysel života?

Dovoľte mi na pár odstavcov odbočiť od tohto predmetu. Veľká téma vykúpenia sa nesie celou našou Bibliou, od známeho príbehu vykúpenia z Egypta, počas Veľkej noci prostredníctvom obete Baránka, až po jej posledné stránky, kde môžeme čítať oslavnú pieseň Baránkovi: „... vykúpil si nás Bohu svojou krvou...“ (Zjav. 5:9).

Pavel, vo svojej nádhernej časti listu Títovi 2:14 hovorí, že Kristus prišiel, „... aby si nás vykúpil od každej nepravosti...“. Tým zdôrazňuje vykúpenie z moci zla a jeho nerestí. V liste Galaťanom sa môžeme dočítať, že toto vykúpenie odstránilo rozhodnutie alebo verdikt o našej vine. V liste Kološanom 1:14 je napísané, že nás takéto vykúpenie zbavilo otroctva, ktoré nás zväzovalo. Toto sú iba niektoré z úžasných dôsledkov vykúpenia: oslobodilo nás to od našich vín, obviňujúceho rozsudku a od toho, aby sme boli vazalmi hriechu a satana.

Peter však do našej úvahy pridáva ďalší podstatný aspekt vykúpenia.

Píše: „vediac, že nie porušiteľnými vecami, striebrom alebo zlatom, ste vykúpení z márneho svojho obcovania, podaného otcami“ (1. Pet. 1:18). Nie je to len vykúpenie z vín, ktoré charakterizovali náš predchádzajúci život, rozsudok viny spojený s týmto životom, ani vazalský stav, v ktorom sme boli uväznení; sme vykúpení z márnosti života – z jeho prázdnoty. Vďaka takémuto vykúpeniu sa život oplatí žiť!

Vykúpenie – dôvod pre posilnenie

Poznanie pravej ceny milosti a v dôsledku toho aj lásky, ktorá sa vlieva do našich srdc (Rim. 5:5), je teraz hybnou silou nášho života. Na ľudskej úrovni sa často snažíme manipulovať s pocitom viny, dokonca aj vo vzťahu k našimi blízkym. Boh na rozdiel od toho vždy motivuje milosťou. Rôzne naše zariadenia, od telefónov cez rádiá až po budíky, nám môžu povedať, kedy máme vstať a vydať sa do boja s tým, čo nám nový deň prinesie; milosť nám však hovorí, prečo by sme mali vstať a vydať sa v ústrety novému dňu. Každý deň je novou príležitosťou osláviť nášho Boha, a Spasiteľa.

Vykúpenie – zmysel existencie

Okolo nás sú ľudia, ktorí doslova oslavujú každé piatkové popoludnie, keď končia svoju prácu, aby mohli začať zábavu naplánovanú na celý víkend. Pokúšajú sa nájsť zmysel svojho života na večierkoch, v drogách, alkohole a prechádzaním od jednej udalosti k druhej. Nepretržitý kolobeh aktivít má vyplniť prázdnotu, a preto márnia svoj život nimi vymyslenými cieľmi. Všetko je to pritom vymyslené tak, aby nevznikol priestor pre vážne

úvahy o zmysle života. Slovo „Zábava“ sa doslova rovná slovám „chýbajúce myslenie“.

Vykúpení ľudia však nepotrebujú takéto „udalosti“, aby ich život stál za to žiť ho. Áno, radi sa zúčastňujeme konferencií a zhromaždení, ktoré sú okrem iného aj spoločenskými stretnutiami kresťanov. Žiadna z týchto udalostí však nie je bezcenná a nemá za cieľ priniesť iba telesné potešenie. To, čo bolo kedysi iba „zbytočnými diskusiami“ alebo márnym spôsobom života, ktorý sme kedysi žili, sa zmenilo na život, ktorý má cieľ a ktorý si teraz užívame. Túto zmenu spôsobil náš zmenený vzťah k Bohu, ktorý nás vykúpil. Peter nám pripomína: „ktorí skrze neho veríte v Boha,... takže vaša viera je i nádejou na Boha“ (1.Pet. 1:21). Predchádzajúcimi slovami tejto kapitoly nás nabáda k svätosti našich životov tým, že nám pripomína, že Ho „Otcom nazývame“, alebo ešte lepšie, „voláme Ho Otcom“ (v. 17). Tento nový vzťah otvoril našej perspektíve úplne nové obzory a možnosti.

Ak sme sa stali Jeho deťmi a dedičmi z milosti, môže byť každý okamih nášho života naplnený bohatstvom, ktoré nám Božia milosť prináša. Lebo On „... nás požehnal každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi“ (Efež. 1:3). Ale „... stali ste sa blízkymi...“ (Efež. 2:13) my, ktorí sme kedysi boli ďaleko. My, ktorí sme boli nepriateľmi, sme teraz „zmierení s Bohom“ a užívame si výhody vzťahu k Bohu ako Jeho priatelia.

Vykúpenie – misijná snaha

S týmito úžasnými skutočnosťami

súvisí skutočnosť, že všetko, čo teraz robíme, nám môže spôsobiť veľkú odmenu vo večnosti a prinášať večnú slávu Pánovi Ježišovi Kristovi. Nejde len o „duchovnú“ službu, ktorú robíme kázaním, svedectvom, vyučovaním, službou iným veriacim atď. Jeho služobníkom sú adresované slová, „... aby vo všetkom zdobili učenie nášho Spasiteľa Boha“, a tak boli Jeho vernými pracovníkmi (Tít. 2:10). Touto prácou sa môžeme Bohu zalúbiť a tiež nám to môže priniesť odmenu v budúcnosti, ak budeme slúžiť svojim pánom „s dobrou vôľou ako Pán“, s čím súvisí ubezpečenie „... to si odnesie od Pána...“ (Efež. 6:7,8). Aj v pracovnom živote veriaceho človeka môže byť Božie potešenie každodennou skutočnosťou, nasledované reálnou odmenou s večnou hodnotou.

Podobne aj matka, ktorá vychováva svoje deti podľa noriem Božieho slova, manžel, ktorý miluje ako Kristus, otec, ktorý vedie ako nebeský Otec, a deti, ktoré nasledujú slová „... poslúchajte svojich rodičov v Pánovi...“ (Efež. 6:1) môžu zistiť, že domáci život v sebe nesie nádej večnej odmeny.

Neexistuje žiadna stránka života veriaceho človeka, ktorá by bola oddelená od zvyšku. Iba ako jeden súvislý celok sme schopní okamih po okamihu a zo dňa na deň žiť tak, aby sme „slúžili Božej vôli“ a prinášali tak záľubu Tomu, ktorý nás spasil.

Zmysel života a miera môjho života sú určované tým, nakoľko umožníme Božej vôli riadiť všetky jeho stránky - obstať v nárokoch, ktoré na mňa kladie vykúpenie.

► *Pokračovanie nabudúce*

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNŮJÚ

[3] Boh je nemenný

Jonathan Seed

Čo je nemennosť?

Nezmeniteľnosť je aspekt Božieho charakteru, ktorý nám ukazuje, že je dôveryhodný. Nemenný Boh je ten, kto sa nemení a ani nemôže zmeniť. Sám Pán definuje tento atribút slovami: „Lebo ja Hospodin sa nemením, preto ste vy, synovia Jakobovi, ešte nevyhynuli“ (Mal. 3:6). Aj keď sa na prvý pohľad zdá, že by to mohol byť popis stoického alebo dokonca neživého boha, je to pravý dôvod, prečo Mu stále môžeme dôverovať ako Bohu, ktorý dáva život. Váha, alebo dôležitosť nemennosti preniká stránkami Písma a mala by sa každý deň odrážať v našom vzťahu k Nemu. Bude nám to zrejmé, keď preskúmame otázky prečo, kde a ako, ktoré sa týkajú tohto veľkého učenia.

Prečo je Božia nemennosť taká dôležitá?

Skúste si predstaviť opak nemennosti. Aký by bol obraz Boha, ktorého charakter sa mení? V závislosti na počasí, alebo okolnostiach, by potom takéto božstvo používalo rôzne štandardy v rovnakých situáciách. Aby sme uviedli konkrétnejší príklad, pouvažujme nad Abrahámom. Keď vychádzal z Úr a nasledoval Pána „nevediac kam“, vedel, že charakter krajiny a problémy sa po jeho pohodlných začiatkoch rýchlo menia. Keby však mal Abrahám čo i len najmenšiu pochybnosť, že zaslúbenie o veľkom národe a veľkom mene nie je ničím iným, iba pravdepodobnosťou, nevyšiel by z Úr, a to z dobrého dôvodu. Boží nemenný charakter zaručuje Jeho lásku a starostlivosť nielen na ceste z Úr do Kanaánu, ale aj z toho miesta, kde ste teraz a kam vás volá. Prečo je teda Božia nemennosť taká dôležitá? Pretože bez nej je naša dôvera vo všetko, čo Boh zaslúbil, neopodstatnená.

NEZMENITEĽNOSŤ JE ASPEKT
BOŽIEHO CHARAKTERU,
KTORÝ NÁM UKAZUJE, ŽE JE
DÔVERYHODNÝ.

Kde je možné Božiu nemennosť nájsť?

Obidve časti Písma sú naplnené dôkazmi o tejto Božej vlastnosti. Okrem jednoznačného vyhlásenia, ktoré sa nachádza v knihe proroka Malachiáša, existujú aj ďalšie, ktoré aj keď sú menej priamočiare, nenechávajú žiadny priestor na popretie Jeho nemennosti: „Pamätajte na predošlé veci, dávne od veku, že ja som silný Bôh, a nie je viac nijakého Boha, ani ničo podobného mne, ktorý oznamujem od počiatku to, čo bude na koniec, a od pradávna veci, ktoré sa ešte nestali, ktorý hovorím: Moja rada stojí, a činím všetko, čo sa mi len líbi,... Áno, ja som hovoril, aj to privediem, umienil som si, aj to učiním“ (Iz. 46:9–11).

Keď prejdeme od prorokov k žalmom, môžeme tam v „náreku patriarchu“ (Spurgeon, C. H., Dávidov poklad, 102. žalm) nájsť aj tieto slová: „Ty si tam predtým založil zem, a dielom tvojich rúk sú nebesia; ony zahynú, ale ty stojíš, a všetky zvetšujú ako rúcho; zameníš ich ako odev, a budú zamenené“ (Žalm 102:26–27).

Svedectvo Nového Zákona o tomto učení sa nachádza v prvých epištolách: „Každé dobré danie a každý dokonalý dar zostupuje s hora od Otca svetiel, u ktorého ničo zmeny, alebo nejakého obratu zatônenia“ (Jak. 1:17). Pánov brat používa príklad slnka, ktoré sa z našej perspektívy pohybuje, mení a na určitý čas dokonca zmizne. Zdá sa, že Jakub „oznamuje zvrchovanú Božiu moc nad hviezdami...“, ktoré sú stále v pohybe, ale On sa nikdy nemení, a to ani Sám o sebe... ani v Jeho konaní voči svojmu ľudu.“

(Blomberg, C. L. & Kamell, M. J. (2008). James (Vol. 16). Grand Rapids, MI: Zondervan).

Mení sa Boh akýmkoľvek spôsobom?

Pred záverom, skôr ako uvedieme praktickú poznámku, je dôležité venovať sa téme Božej ľútosti. Tento koncept sa nachádza v 1. Samuelovej 15:10,11: „Preto stalo sa slovo Hospodinovo k Samuelovi povediac: Lutujem, že som ustanovil Saula za kráľa,...“. Ako sa vyrovnáť s predpokladaným rozporom medzi týmto tvrdením a tým, čo hovorí prorok neskôr v tejto kapitole? „Ani nebude klamať večne trvajúcí víťaz Izraelov ako ani nebude želiť, lebo nie je človek, aby želel“ (v. 29). Predtým, ako začneme skúmať jednotlivé slová, je dôležité nechať túto kapitolu prehovoriť ako celok. Prorok nehovorí náhodne, nerobí odvážne, rozporuplné výroky bezohľadu na teologickú zhodu. Na začiatku tejto kapitoly (v. 11) chce zdôrazniť „zármutoč božej lásky nad vzburou hriechovníkov“ (Keil, Carl Friedrich & Delitzsch, Franz. The Keil & Delitzsch Commentary on the Old Testament, 1 Samuel), nie bolesť zo zlyhania vnútornej politiky. Ako to vieme? Pomôže nám definícia pojmov. Vo veršoch 11, 29, 35 sa používa rovnaké hebrejské slovo na vyjadrenie ľútosti (používa sa aj v 1. Moj. 6:6). To predstavuje problém pre nonšalantných (nevšímavých), náhodných čitateľov, ktorých stvorila naša doba presýtená informáciami. Zdá sa, že Nátan vopred počítal s čitateľmi, ktorí sa budú pokúšať položiť na jednu úroveň našu ľútosť s Božou ľútosťou.

Aby sa predišlo nejasnostiam, urobil jednoznačné vyhlásenie - „lebo nie je človek, aby želel“ (v. 29). To znamená, že hoci ide o rovnaké hebrejské slovo, Boh neľutuje rovnako ako človek. „Božia ľútosť nedáva žiadny priestor pre akúkoľvek zmenu jeho prirodzenosti alebo zámerov. V tomto zmysle Boh nikdy nič neľutuje.“ (Keil, Carl Friedrich & Delitzsch, Franz. The Keil & Delitzsch Commentary on the Old Testament, Genesis). Ľútosť (heb. Nicham) v tomto zmysle vyjadruje bolesť a zármutok nad ľudskými neúspechmi, pretože neľutuje žiadne Svoje skutky.

Aký to má na mňa vplyv?

Nezmeniteľnosť Boha potvrdzuje nielen Jeho neustálu opateru, ale aj dôsledné naplnenie Jeho večného zámeru. Jedna z vecí, ktorú sa rýchlo naučíte, ak máte mladú rodinu, je nevyhnutnosť zostať nemenný vo vzťahu k vašim deťom po každej stránke ich života. Ani vo vzťahu

Boha ku svojim deťom nenastane žiadna zmena, a asi najpríjemnejším aspektom tejto Božej nemennosti je to, že v tejto veci je dokonale dôsledným Bohom. To si môžeme uvedomiť pri čítaní 9. - 11. kapitoly listu Rimanom. Ak odložíme nabok ich komplexnosť, podstatou tejto časti je súlad Božieho slova s božím charakterom. Na otázku: „Má Izrael budúcnosť?“, Pavel odpovedá takto: „a tak bude celý Izrael spasený, ako je napísané: Príde zo Siona Vysloboditeľ a odvráti bezbožnosti od Jakoba. A toto im bude odo mňa zmluva, keď odnímam ich hriechy“ (11:26–27). Táto zmluva je uzavretá. On dal Svoje slovo. Jeho zámer s Izraelom sa nezmenil – platí dnes rovnako, ako keď ho pred 2600 rokmi zvestoval Jeremiáš. Rovnakým spôsobom je nezmeniteľné aj Jeho slovo, ktoré sa týka našej budúcnosti: „... Áno, ja som hovoril, aj to privediem, umienil som si, aj to učiním“ (Iz. 46:11).

► Pokračovanie nabadúce

„PREČO SI MA OPUSTIL?“ (ŽALM 42:9)
 „... JA ŤA NEZABUDNEM.“ (IZAIÁŠ 49:15)

Niekedy sú naše srdcia smutné, pretože sa zdá, že Pán Boh nepočuje naše volanie a neodpovedá na naše modlitby. Premýšľame, či na nás nezabudol a pochybujeme o Jeho láske. C.H. Spurgeon napísal: „Keď tvoj Boh skryl svoju tvár, nehovor, že na Teba zabudol. On iba chvíľu vyčkáva, aby si Ho viacej miloval a budeš sa tešiť radosťou nevysloviteľnou.“ Aké myšlienky plnili srdcia Marty a Márie, keď nerozumeli, prečo sa Pán Ježiš omeškal. Prečo, prečo, prečo neprišiel hneď? Každá hodina sa zdala dlhá ako dni, kým čakali a ich strach sa stával nevýslovným. Jeho nežnosť a slzy však už čoskoro rozohnali akékoľvek starosti a ich smútok vystriedala neopísateľná radosť, keď Lazar vyšiel z hrobu, vzkriesený k životu a slobode príkazom Pána Ježiša Krista.

PÁN PROSÍ ZA SVOJICH

Walter N. Gustafson

Tento článok o 17. kapitole Jánovho evanjelia začneme tým, že si všimneme slová Pána Ježiša v 9. verši: „Ja prosím za nich, neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji“. Jána 3:16 nám ukazuje, že Otec a Syn sa zaujímajú o svet. Ale v 17. kapitole Jána sa Pán Ježiš modlí za svet iba nepriamo. Chce, aby každý z nás bol pre Neho dobrým svedectvom pre svet.

17. kapitola Jána opisuje tri stránky nášho vzťahu ku svetu:

1. Záchrana zo sveta (v. 6)
2. Oddelenie od sveta (v. 14,16 – „nie ste zo sveta“)
3. Služba vo svete (v. 18).

Verše 6–10 ukazujú, že 17. kapitola Jána by sa nemala využívať na podporu ekumenického hnutia, ktoré je charakteristické pre veľa dnešných takzvaných cirkví, dokonca aj pre evanjelické. Prečo nie? Pretože ekumenizmus zahŕňa aj náboženských, ale nespasených hriešnikov. Spojenie, po ktorom túži náš Pán Ježiš Kristus, je duchovná jednota spoločenstva skutočných veriacich, ktorá sa môže zakladať iba na podriadení sa, alebo poslušnosti Jeho Slovu.

11. verš čiastočne hovorí: „Svätý

Otče, zachovaj ich v svojom mene, ktorých si mi dal, aby boli jedno ako my“. Pán Ježiš oslovuje Boha slovami „Spravodlivý Otče“ (v. 25) a vo svojej modlitbe tiež štyrikrát jednoducho „Otec“. Mená, ktoré sa v Písme používajú pre Boha v modlitbách, sú dôležité a často majú osobitný význam s ohľadom na predkladanú žiadosť. Napríklad, v Rimanom 15:5 sa hovorí: „A Bôh trpezlivosti a potešenia nech vám dá myslieť na jedno a na to isté medzi sebou podľa Krista Ježiša“. Pavel zjavne chcel, aby veriaci boli trpezliví a navzájom sa povzbudzovali. V Rimanom 15:13 píše: „A Bôh nádeje nech vás naplní každou radosťou a pokojom vo verení, aby ste hojnili v nádeji mocou Svätého Ducha.“ V 2. liste Tesaloničanom 3:16: „A on sám, Pán pokoja, nech vám ráci dať pokoj každého času každým spôsobom.“ Tu, v 17. kapitole Jána, oslovuje Pán Ježiš Boha ako „Svätého Otca“, čím pripomína im, aj nám svätosť Toho, s ktorým máme dočinenia. Žalm 97:10 hovorí: „Vy, ktorí milujete Hospodina, majte v nenávisti to, čo je zlé!“

11. verš znie: „... aby boli jedno ako my.“ Žalm 133 obsahuje krásny obraz jednoty: „Hľa, aké dobré a aké milé je

to, keď bratia prebývajú jednomyselne spolu!... Lebo tam prikázal Hospodin požehnanie, životu až na veky“ (v. 1,3).

Pán Ježiš Kristus ako jediný v Písme používa takýto prívlastok Boha Otca. Tu hovorí: „Svätý Otec“ a „Spravodlivý Otec.“ V Jána 6:57 hovorí: „živý Otec.“ Šesťkrát odkazuje na nášho „Nebeského Otca“ (Mat. 6:14,26,32; 15:13; 18:35; Luk. 11:13). Autori Nového zákona odkazujú na charakteristické črty Boha: „Otec milosrdenstva“ (2. Kor. 1:3), „Otec duchov“ (Žid. 12:9) a „Otec svetiel“ (Jak. 1:17).

V 12. verši čítame: „ktorých si mi dal, a stráziac zachránil, a nikto z nich nezahynul, iba ten syn zatratenia, aby sa naplnilo Písmo.“ To neznamená, že Judáš bol jedným z tých, ktorých dal Otec Synovi (to znamená, že nebol skutočným veriacim). Judáš nebol prinútený zradiť Krista, aby sa tým naplnilo Písmo, ale sám sa rozhodol zradiť Krista, a tak sa Písmo naplnilo. V skutočnosti v Písme sú náznaky, že ho Pán vopred varoval a neželal si, aby sa od neho Judáš odvrátil a v dôsledku toho zahynul. Boha sa treba báť. Ako hovorí jedna stará duchovná pieseň: „Je jasná hranica... medzi Božou

Pán Ježiš v 13. verši hovorí: „a toto hovorím na svete, aby mali radosť, moju radosť, naplnenú v sebe.“ Potom vysvetľuje dôvod svojej radosti: „Ja som im dal tvoje slovo,“ (v. 14). „Ale má záľubu v zákone Hospodinovom...“ (Žalm 1:2). „Radujem sa tvojej reči ako ten, kto našiel veľkú korisť...“. „Mnoho pokoja tým, ktorí milujú tvoj zákon, a niet im, na čom by sa potkli, aby padli“ (Žalm 119:162,165). „Kde a kedykoľvek sa našli tvoje slová, zjedol som ich, a tvoje slová mi boli obveselením, a radosťou môjho srdca,“ (Jer. 15:16).

Radosť nášho Pána Ježiša bola v Božom slove a chcel, aby radosť z poslušnosti voči Nemu mali nielen Jeho jedenásti učeníci, ale aj my. „Ak to viete, blahoslavení ste, keď to aj činíte“ (Jána 13:17). Pán Ježiš tiež chce, aby sme mali radosť z vypočutej modlitby: „... za čokoľvek by ste prosili Otca v mojom mene, dá vám. Dosiaľ ste za nič neprosili v mojom mene;...“ (16:23,24). Predtým im nehovoril, aby prosili o niečo v Jeho mene; ale teraz sa ich chystal opustiť, a preto im prikázal, aby sa modlili v Jeho mene. Prosba v Jeho mene neznamená iba doplnenie slova „v mene Pána Ježiša“ na koniec našich modlitieb. Znamená to požiadať podľa Jeho vôle, to znamená požiadať o veci, za ktoré by On sám požiadal svojho Otca, keby bol stále tu na zemi. „Proste a dostanete, aby vaša radosť bola naplnená“ (16:24). Sám Boh chce,

NIE VŽDY JE K DISPOZÍCII
MILOSRDENSTVO PRE TÝCH,
KTORÍ VÁHAJÚ ODOVZDAŤ SVOJU
DUŠU PRE ZÁCHRANU.

trpezlivosťou a Jeho hnevom.“ Nie vždy je k dispozícii milosrdenstvo pre tých, ktorí váhajú odovzdať svoju dušu pre záchranu.

PROSBA V JEHO MENE
NEZNAMENÁ IBA DOPLNENIE
SLOVA „V MENE PÁNA JEŽIŠA“ NA
KONIEC NAŠICH MODLITIEB.

aby mali všetci Boží ľudia radosť zo spoločenstva s Otcom a Synom. „A to vám píšeme nato, aby bola vaša radosť naplnená“ (1. Jána 1:4).

V 16. verši Pán opakuje to, čo povedal už v 14. verši: „Zo sveta nie sú, ako ja nie som zo sveta.“ Aké smutné, keď napriek tomu, že to Pán hovorí dvakrát o Svojich vlastných učeníkoch, niektorí z nás stále žijú tak, akoby boli súčasťou sveta! Preto nás nabáda: „A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli“ (Rim. 12:2).

William MacDonald nám k 17. veršu poskytuje nasledujúce vzácne slová: „Posvätiť znamená odložiť nabok. Božie slovo má na veriacich posväcujúci účinok. Keď si ho čítajú a poslúchajú, sú oddelení ako nádoby vhodné pre Pánovo použitie.“ To je presne to, za čo sa náš Pán Ježiš modlil v tomto verši. Chcel, aby sme boli ľuďom oddeleným pre Boha a Bohom použiteľní. Pán Ježiš povedal: „Tvoje slovo je pravda“. Nepovedal (ako to dnes mnohí robia): „Tvoje Slovo obsahuje pravdu“, ale „Tvoje slovo je pravda“.

„IDEM VÁM PRIHOTOVIŤ MIESTO.“ (JÁNA 14:3)

Keď Pán Ježiš predpovedal svoj odchod do neba, uistil svojich, že ich neopustí, že to, čo bude konať, bude na ich požehnanie. On ich nezanechá, ani na nich nezabudne a počas Jeho neprítomnosti im bude pripravovať miesto. Odišiel, aby prichystal miesto pre Svoju Nevestu, kúpenú Jeho krvou na kríži na Golgote.

Sme neustále v Jeho myšlienkach, svojim milujúcim okom a túžiacim srdcom sleduje náš postup cez túto mŕtvu púšť a vo chvíli, ktorú určí Otec, povolá nás preč do krajiny plnej a pravej radosti. Potom už nikdy viac nebudeme od Neho oddelení a naša náklonnosť už nikdy nebude smerovať k svetu. On jediný raz navždy naplní naše vykúpené duše. Potom budem tam, kde je aj On.

„SOM TU U VÁS POHOSTÍN A CUDZINEC.“ (1. MOJ. 23:4)

Pútnický charakter Božieho ľudu je v Písmach zdôrazňovaný znova a znova. Máme si byť stále vedomí nehostinnosti tohto sveta a uvedomovať si, že prechádzame cez nepriateľské územie. Škoda, že často sa tu cítime príjemne, pre našu telesnosť a materializmus strácame pohľad na naše nebeské občianstvo. Abrahám, ktorý tieto slová povedal, videl Božiu slávu a jeho oči boli zaslepené voči lákadlám a pokušeniam tohto sveta. Opustil priateľov a rodinu, prekročil rieku Eufrat do „lepšej zeme“ bez pozerania sa späť. Taký bol pohľad, ktorý si získal jeho srdce, že zemské veci už viac nemohli uspokojiť jeho dušu. Kiežby sme aj my viac túžili po nebeskej domovine a mohli s úprimnosťou vyznať ako žalmista: „budem bývať v dome Hospodinovom dlhé časy.“ (Žalm 23:6).

POVZBUDENIE PRE KREŠŤANOV V MENIACOM SA SVETE

Roy Reynolds, Severné Írsko

„... Ježiš sa priblížil a išiel s nimi“ (Luk. 24:15)

Učeníci sa s ťažkým srdcom obrátili chrbtom k Jeruzalemu a začali neveselú púť do Emaus. So smútkom pokračovali ďalej, zamestnávaní myšlienkou, že „Ten, ktorý mal vykúpiť Izrael“, bol odsúdený na smrť a ukrižovaný. Ich nádeje a túžby boli surovo zničené.

Potom sa k nim zrazu pripojil „cudzinec“; usúdili, že si nemusia uvedomovať všetko, čo sa stalo. Keby to len vedeli!

Bol to však práve Ten, kto bol v

epicentre búrky; nad Jeho hlavou obloha napoludnie okamžite stmavla a zakryla Ho mocná mrákava súdu. Bol to sám Ježiš, ktorý práve vstal z mŕtvych.

Veľmi skoro sa však ich zlomené srdcia zmenili na horiace srdcia, keď „... vykladal im, čo kde vo všetkých písmach je napísané o ňom.“ Dal zmysel všetkému, čomu nerozumeli; uvedomili si, že dobre pozná dôvod bolestí ich srdca. Poučme sa z toho, že Ježiš nikdy nemá ďaleko od smútku svätých.

*Pri mne ide a so mnou hovorí,
Že Mu patrí, On mi objasní.
Počas našej púte, tú istú radosť mal,
Akú nikto nikdy nepoznal.*

„Môj milý je môj, a ja som jeho“ (Pies. 2:16)

Je to môj Pastier, je to môj Priateľ, je to moja Skala, je môj Spasiteľ, bezkonkurenčne miluje moju dušu; je

pre mňa všetkým. Bez Neho nie som ničím, nemám nič, nemôžem nič robiť.

Zachránil moju dušu, odpustil moje

hriechy; „Vytiahol ma z hučiacej jamy, z bahnivého blata, a postavil moje nohy na skalú a stavia pevne moje kroky“ (Žalm 40:3). V noci mi dáva piesne a opásal ma nádejou, ktorú nemôže nič zničiť.

„Hovorí mi, že čoskoro stretnem sa s Ním tam nad oblohou; Ó, akým priateľom je mi Kristus!“

Vždy, na každom mieste je so mnou a navždy budem s Ním.

Jeho „meno rozliata masť“; „jeho vzozrenie ako Libanon, výborné jako cedry;... To je môj milý a to môj priateľ“. Je vzácny a jedinečný, nikto sa s Ním nemôže porovnávať, je „najvyšší z desiatich tisíc“. „To je môj milý a to môj priateľ.“

*Ovinul povrazy okolo srdca môjho
Tie väzby, ktoré prerušiť nemožno;
Pretože som Jeho a On je môj
Na veky vekov.*

„Lebo ja Hospodin, tvoj Bôh, som ťa pojal za tvoju pravicu, ktorý ti hovorím: Neboj sa, ja ti pomôžem!“ (Izaiáš 41:13)

Problémy a ťažkosti nášho života v nás pôsobia zmätok; neustále zmeny nás znepokojujú a zneisťujú, ale keď sa toto bremeno ešte zväčší a naša sila prestane stačiť, poznáme aká blízka a skutočná je starostlivosť toho Boha, pod ktorého krídla sme sa s dôverou uchýlili.

Keď to všetko presiahne hranice únosnosti, pocítíme nežný, ale mocný dotyk Toho, ktorý slúbil, že nás bude držať za ruku; aký súcitný a predsa mocný je Jeho dotyk; aký je Jeho súcit

a aká pomoc! Akú pomoc a liek nám poskytuje!

Aj uprostred búrky môžeme pocítiť bezpečné zovretie Božej ruky a upokojujúci šepot Jeho hlasu, odstraňujúci naše obavy a upokojujúci naše utrápené srdcia: „Neboj sa, pomôžem ti“.

Kiežby naše slzami zaliate oči hľadeli na Neho; aby moja trasúca ruka pocítila teplo Jeho milujúceho zovretia a moja chatrná telesná schránka pocítila nehu Jeho milujúceho objatia!

*Neboj sa, On s tebou je; Ó, nech sa duša nezľakne!
On, On je tvoj Boh, a vždy pomoc ti poskytne;
On posilní ťa, pomôže a silu obstáť udeliť je verný,
Jeho Spravodlivou, všemohúcou rukou držaný.*

Dobré zvesti z neba

CESTA DO NEBA

„Môj otec bol múdry človek a vždy to vysvetľoval takto,“ začal jeden z mojich priateľov. Práve som mu dohovoral o ceste do neba, ale bolo jasné, že filozofia jeho otca bola v jeho mysli hlboko zakorenená. Žiaľ, tieto myšlienky neboli v súlade s Božími pravdami.

Potom pokračoval: „Môj otec povedal, že ísť do neba je ako ísť do New Yorku; existuje veľa spôsobov, ako sa tam dostať, a je úplne jedno, ktorý z nich si vyberiete. Pokiaľ sa budete úprimne riadiť tým, čomu veríte, dostanete sa tam.“

„Máte pravdu,“ rýchlo som odpovedal, „o ceste do New Yorku, ale úplne ste sa zmýlili, pokiaľ ide o cestu do neba. Jediná mapa cesty do neba, Biblia, jasne hovorí iba o jednom spôsobe, ako sa tam dostať. Pán Ježiš hovorí: „Ja som cesta, pravda a život, nikto nepríde k Otcovi, iba skrze mňa“ (Jána 14:6). Nie je pravda, že existuje veľa spôsobov, a Pán Ježiš je len jedným z nich. Rovnako nie je pravda, že Pán Ježiš a niečo iné je cesta do neba.“

Veľa ľudí si vytvorilo rôzne názory a usudzuje, že existuje veľa spôsobov, ako sa dostať do neba. Nezabúdajme však, že nebo je domovom Boha a On je ten, ktorý rozhoduje o tom, kto tam môže vstúpiť a kto nie. Názory, filozofie a náboženské systémy, ktoré ľudia vymysleli, sú nielen zbytočné pre dosiahnutie neba, ale sú dokonca

nebezpečné v tom zmysle, že sa celkom iste skončia úplným neúspechom: „Niektorá cesta je priamou pred človekom, ale jej koniec cestami smrti“ (Prísl. 14:12).

Filozofie sa pokladajú za istú formu morálnej autority, ale ignorujú vážny Boží výrok, že „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23). Náboženstvá založené na ľudskej snahe sľubujú, že nebo je možné dosiahnuť prostredníctvom dobrých skutkov a nahromadených zásluh, ale Boh hovorí inak: „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil...“ (Efež. 2:8,9).

Slovo Božie predstavuje Pána Ježiša Krista a iba samotného Krista ako cestu pre hriechom zasiahnutých a bezmocných hriešnikov. Takých, ako ste vy i ja. Tou cestou je možné vstúpiť do neba. Prišiel „... na odstránenie hriechu svojou obeťou“ (Žid. 9:26). Keď „... raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu...“ (1. Pet. 3:18). Vylatie jeho drahocennej krvi na Golgote je obeťou zmierenia za hriech a otvorilo vinným ľuďom, ako ste vy a ja, cestu k priblíženiu sa k Bohu. Skrze Ježiša Krista môžeme byť očistení, dosiahnuť odpustenie a byť pripravení na Jeho svätú prítomnosť.

Táto cesta je stále otvorená, drahí čitatelia. Pán Ježiš už vošiel do Otcovho domu a chce, aby ste boli s Ním na tom mieste večnej slávy.

► *Dokončenie článku na zadnej obálke*

Ak chcete ísť do neba, nemusíte robiť nič iné, len si uvedomiť svoj beznádejný stav, činiť pokánie zo svojho hriechu a dôverovať Ježišovi Kristovi ako Tomu, ktorý za vás zomrel a vstal z mŕtvych. Toto je spasenie z milosti skrze vieru. Toto je cesta do Neba. Vzývajte Ho ešte dnes!

Akýkoľvek iný spôsob, aj keby sa mohol zdať dostatočne dobrým, bez ohľadu na to, akým duchovným, alebo akokoľvek úprimným sa zdá byť, vedie iba preč od Boha a je isté, že skončí na mieste, kde je „...mrákava tmy na večnosť“ (Júdu 13). Dovoľte, aby sa tento článok stal smerovou tabuľou na ceste Vášho života, aby Vám poukázal na Pána Ježiša, ktorý hovorí: „Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a toho, kto príde ku mne, nevyženiem von“ (Jána 6:37).

[www. slovo pravdy .com](http://www.slovo pravdy .com)

ISSN 1451-1991